

der er Tale om fast gagerede Embedsmænd, er det jo vel et Offer, der gjøres af Statskassen, men dette er derimod ikke Tilfældet ved de Embeder, hvor Embedsmændene endnu lønnes med Sportler, og forsaavidt forekommer denne Bestemmelse mig at være noget abnorm. Forøvrigt er det jo ikke en Gjenstand af stor Betydning. Jeg forudsætter nemlig, at det er Meningen, at naar der sker en Overdragelse af et Majoratsgods til en anden Person end den, der er Majoratsbesidder i det Dødsblik, da Baandet paa Eiendommen løses, saa bliver der at betale saavel Stempelafgift som de øvrige Afgifter, hvorom der er Spørgsmaal. Det er nemlig ikke sagt, at der skal finde Frihed Sted i den omhandlede Henseende undtagen med Hensyn til Overdragelse til Majoratsbesidderen selv, og deraf antager jeg, at det maa fremgaa, at i andre Tilfælde skulle Afgifterne erlægges; men der er dog i § 15 en Bestemmelse, som kunde synes at gøre dette noget tvivlsomt, idet det nemlig i Slutningen af § 15 særligt hedder, at de Forskrivninger, der i Henhold til Bestemmelserne der maatte blive at udstede af den nye Eier, skulle skrives paa det lovbestaaende stemplede Papir. Der siges ikke, at der i dette Tilfælde ogsaa skal betales Thinglæsningsgebyr, og det kunde forsaavidt ifølge den Maade, hvorpaa Bestemmelsen er affattet, synes, som om de Regler, der ere fremsatte ovenfor, forøvrigt skulde gjælde, og at den eneste Forandring var den, at der skulde bruges stempelt Papir til Forskrivningerne. Jeg antager ikke, det er Meningen, men jeg tillader mig kun at henlede Opmærksomheden paa dette lille Punkt. — En af de Bestemmelser, der jo ogsaa her idag have været Gjenstand for Dmtale af flere ærede Medlemmer, er § 22. Hvad det første Stykke af denne Paragraf angaar, skal jeg ganske slutte mig til min ærede Sidemand (C. Nimestad); derimod kan jeg ikke være enig i at finde Bestemmelsen i det andet Stykke af § 22 uden Betænkelse. Naturligvis maa jeg give det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds Ret i, at der ikke med Føie kan være Tale om, at der skulde oprettes Fideikommissarier, fordi der træffes saadanne Dispo-

sitioner som de, der omhandles i det andet Stykke af § 22, men en ganske anden Ting er det efter min Opfattelse, om det dog ikke maa siges, at den Bestemmelse, der er indsat her i det andet Stykke af § 22, ikke står i god Harmoni med den Aand, der ligger til Grund for Ophævelsen af det fideikommissariske Baand. Det forekommer mig, at det ikke kan siges at være heldigt, dersom det skulde udvikle sig saaledes, at det blev almindeligt eller fandt Sted i noget stort Omfang, at der blev truffet Bestemmelser til at hindre Besiddere af Landejendomme i Dispositionen over disse. Det er allerede bemærket, at Eieren efter en saadan Bestemmelse vil kunne hindres i at optage Prioritetslaan, og at han maasse paa den Maade kunde blive hindret i at foretage saadanne Forbedringer i Agerbruget, som Udviklingen af disse Forhold naturligen maatte kræve. Det lader sig, tror jeg, heller ikke negte, at, om dette Baand end kun lægges paa Eiendommen for den enkelte Persons Vedkommende, saa kunde man dog vel tænke sig, forsaavidt der i visse Kredse var en Tilboielighed tilstede til igjennem denne Bestemmelse at søge ligesom et Slags Bederlag for Ophævelsen af det fideikommissariske Baand paa Eiendommen, at denne Bestemmelse blev benyttet paa en Maade, hvorved man i Virkeligheden vilde modarbejde Lovens Hensigt. En Fader lægger en saadan Indskrænkning paa Eiendommen for sin Søns Levetid og tager det Løfte af Sønnen, at han igjen skal paalægge et lignende Baand for sin Søns Vedkommende og saa fremdeles. Jeg ser i Virkeligheden ikke, hvad der skal opnaas ved denne Bestemmelse i § 22, og jeg negter ikke, at det forekommer mig, at naar man tager Sagen rent praktisk, vil der kunne afdelkommes meget større Skade ved den, end der kan stiftes Gavn derved. — Det tredje Spørgsmaal af større Betydning, som jeg vil tillade mig at berøre, er det, der fornemmeligt fremtræder igjennem Lovforslagets § 20. Medens man paa et andet Sted for en væsentlig Del har havt det for Die, om man ikke ved denne Bestemmelse i § 20 skred ind paa en Maade, der i alt Fald kunde synes at være præjudicerende med Hensyn til Fæstespørgsmaalet i